



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Sextus. Priuationes improprias ex ipsa prauitate naturae, & mentis hebetudine prouenire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

no: cum eo tamen, ut licet à Deo actus infusi, aut voluntatis amorosæ excitationes, in inferioribus statibus mysticū ad excessus mentales, ecstases, aut raptus eleuare possint; id tamen non fieri nisi in actu transeunte, ita ut cessante actu infuso, & eius operatione, consueta sint reassumenda media, & auxilia interna proprio statui conformia: licet aliquis de illorum numero esset, qui gratias sanctorum Viatorum præ se ferre videretur. Vnde etiam legimus nonnullos sanctos post summas ecstases, & raptus, pias meditationes solitas realsumpfisse, id quod non tam imperfectiōi spiritali, quam gratiæ diuinæ intentioni, & remissioni tribuendum est. licet autem dicti actus infusi, & commotiones voluntatis statum mystici non mutant; possunt tamen piā animam (per saltum *a* promouere;) ut si quis, verbi gratia, à statu meditationis ad statum contemplationis ita diuinitus transferretur, ut non amplius ea quæ sunt meditationis; sed quæ contemplationis sunt, exercere posset: tum enim nequaquam vrgenda esset pia anima, ut ad priores status practicandos reuerteretur, nisi hoc fieret ad probandum, num verè non amplius in prioribus statibus quicquam possit. quod pro maiori cautela, à Magistro spiritali prudenter fieret. Sicut autem contingit spirituales Directores falli circa operationes supernaturales, ita

etiam circa priuationes improprias: unde consequenter dicitur,

Priuationes improprias ex ipsa prauitate natura & mentis hebetudine prouenire.

ARTICVLVS SEXTVS.

PRæter suprapositas causas *b* improprias priuationis, & desolationis spiritalis, Instructor mysticus scire habet, [quod ipsa sensus hebetudo *c* sit quædam mentis debilitas, circa spiritalium bonorum considerationem;] quodque [ipsa sensualitatis inordinata *d* inclinatio, ex destitutione originalis iustitiæ proueniens lex carnis, seu lex fomitis dicatur, legisque rationem habeat, in quantum est pœnalis, & ex lege diuina hominem propria dignitate destitutum, consequens.] ita ut vel hinc infinitæ propemodum desolationes, ariditates, & interiora tædia indies aptid nonnullos iuniores, & durioris naturæ facillimè proueniant. quæ quidem non ut veræ *e* spiritus priuationes; sed ut infirmitates ipsius vitiatæ, & rebellis naturæ censeferi debent. præsertim cum hoc plurimum tempore ipsa incipientium, & quandoque proficientium cruda massa, & merissima spiritus incapacitas omnem animi languorem, & auersionem contra religionis instructiones,

O 2

mor-

a S. Bonauent. 7. Itin. at. b Decis. 5. art. 9. c S. Thom. 2. 2. q. 15. art. 2. d ibid.
e de quibus latius inf. 2. p. decis. 2

mortificationes, virtutes, & perfectiones, exhalet.

Et certe qui in anno probationis alacrius rigidioris, & sanctioris religionis, inordinatas passionum rebelliones ita patiuntur, vt à communi viuendi ratione molestiam sentiant ordinariè, simul penè vt saxa obdurati, & cœlesti solamine destituti; vtilius ad sæculi statum remittuntur, quam vt à primis, vsque ad vltimos annos seipso, & alios infinitis modis contorqueant; & tanquam terra sæpè a venientem super se bibens imbrem (bonarum instructionum, & consiliorum) proferens autem spinas, & tribulos (duræ ceruicis, & naturæ) reprobi sint, & maledicto proximi: Quia verò in schola amoris Christi Domini parum est reliquisse, quod quisque habuit, multum verò reliquisse, quod quis est, hinc consequenter hortamur,

Vt spiritualis magister spectator sit patiens admirabilis inconstantia, ac cœdij incipientium & proficientium.

ARTICVLVS SEPTIMVS.

CVM DEVS sit Bonum vniuersalissimum, & quodlibet eorum quæ sunt, eius particeps esse cupiat, innata ad Deum propensione frequenter vsu venire solet, vt de mystico exercitio vix quidquam audiuisse contingerit; quin impetû crudi affectus ad il-

lud, vt ad aliud quidpiam temporale ferantur nonnulli; licet ad statum religiosum, & contemplationi aptum non sint vocati. in quo certè modo contingit quandoque, quod in scholis artium, in quibus sicut copiosa multitudo ad scientias acquirendas irrupit in principio, in progressu verò tantopere diminuitur paulatim, vt ad ipsas scientias vix pauci perueniant, paucissimi verò in viros probatos euadant; pari itaq; modo in confluxu mystici exercitij, quis non collætetur, animas Deum quærentium, quasi hortum irriguum, & odoramentorum intrueri? quis autem magistrorum spiritualium non ingemiscat, ipsorum plures in ipso exordio diuini obsequij torpore, & ignauia diffluere quasi iuenculos indomitos Christi iugum abijcere, ac in Dei seruitio ea nolle præstare, quæ vel in sæculo ad vitæ necessaria habenda peragere deberent? [vix enim est aliquis, qui in his quæ Dei sunt, experiri velit quid possit, etiam quod secundùm b sæculû promptissimè potest; siue fauor allexerit, siue timor impulerit, vel commodum quodecunq; suaserit.] Quia verò huiusmodi spiritus tedia, non semper ex defectu boni animi, & propositi Deo famulandi; sed frequenter ex destitutione originalis iustitiæ, sensus hebetudine, mentisque debilitate circa spiritualium c bonorum considerationem proueniunt, non sunt incipientes, aut proficientes ob similes imperfectiones illicò reij-

a Hebr. 6. b S. Bernard. c vt hic art. 6.